

www.vulkani.rs
office@vulkani.rs

Naziv originala:
Eloisa James
DUCHESS IN LOVE

Copyright © 2002 by Eloisa James, Inc.

All rights reserved.

Translation Copyright © 2022 za srpsko izdanje Vulkan izdavaštvo

ISBN 978-86-10-04312-9



Ova knjiga štampana je na prirodnom recikliranom papiru od drveća koje raste u održivim šumama. Proces proizvodnje u potpunosti je u skladu sa svim važećim propisima Ministarstva životne sredine i prostornog planiranja Republike Srbije.

Eloiza DŽEJMS

Zaljubljena vojvotkinja

Prevela Branislava Maoduš

VULKAN
IZDAVAŠTVO

Beograd, 2022.

*Kratki razgovor:
spavaća soba vojvotkinje od Girtona*

*Kućni prijem leđi Trubridž
Ist Klif*

„Pa, kako izgleda?“

Nastupila je pauza. „Ima crnu kosu, toga se sećam“, rekla je Džina sumnjičavo. Sedela je za toaletnim stočićem i vezivala male čvorove na vrpce za kosu. Ambrodžina, vojvotkinja od Girtona, retko se vrpčijala. Vojvotkinju čini ponašanje, tvrdila je jedna od njenih guvernanti. Ali Džina je bila uspaničena, jer čak i vojvotkinje povremeno obuzima panika.

Ezme Rolings prasnula je u smeh. „Ne znaš kako tvoj rođeni muž izgleda?“

Džina se namrštila. „Lako je tebi da se smeješ. Tvoj muž se ne vraća sa kontinenta i ne zatiče te usred skandala. Insistirala sam da Kam poništi naš brak kako bih mogla da se udam za Sebastijana. Nakon što pročita onaj užasni trač u *Tatleru*, misliće da sam žena lakog morala.“

„Neće ako te poznaje“, nasmejala se Ezme.

„U tome i jeste stvar! Ne poznaje me. Šta ako poveruje u priču o gospodinu Vopingu?“

„Otpusti učitelja i proći će za nedelju dana.“

„Neću da otpustim sirotog gospodina Vopinga. Došao je čak iz Grčke da mi bude učitelj, i sirotan nema gde da ode. I nije uradio ništa pogrešno, a nisam ni ja, pa zašto onda da se ponašam kao da jesam?“

„Nije ti baš najzdravija politika bila da dozvoliš da te Viloubi Brouk i njegova žena vide sa učiteljem u dva sata ujutro.“

„Znaš da smo gledali kišu meteora. U svakom slučaju, ne odgovaraš mi. Šta ako ne prepoznam svoga muža?“ Džina se okrenula na stolici i prikovala pogled za Ezme. „Biće to najveće poniženje u mom životu!“

„Zaboga, zvučiš kao loša glumica u melodrami. Pa najaviće ga valjda batler, zar ne? Imaćeš vremena da se pribereš. O, *najdraži mužu*“, rekla je Ezme uputivši Džini vrela pogled dobrodošlice. „*Kakva je užasna, užasna žalost tvoje odsustvo bilo za mene!*“ Počela je lenjo da se hladi lepezom.

Džina je složila lice u grimasu. „Pretpostavljam da često koristiš tu rečenicu?“

„Prirodno. Majls i ja smo uvek ućtivi kada se sretnemo. Što se, hvala bogu, retko dešava.“

Džina je spustila vrpcu na kojoj je bilo vezano pedeset čvorova. „Pogledaj ovo – ruke mi drhte. Ne znam nikoga ko je iskusio tako užasan sastanak.“

„Preteruješ. Pomisli kako se sirota Kerolajn Prat osećala kada je morala da kaže mužu da je trudna – a on bio u Niskim zemljama* čitave prethodne godine!“

„To mora da je bilo teško.“

„Premda mu je zapravo učinila uslugu. Šta bi se, zaboga, desilo sa posedom da nije rodila naslednika! Naposletku, bili su u braku više od deset godina. Prat je trebalo vrlo lepo da joj zahvali, premda mislim da to nije uradio, s obzirom na to da su muškarci takvi prostaci.“

„Hoću da kažem da će biti tako teško sresti se sa Kamom“, rekla je Džina. „Nisam sigurna da ću ga razlikovati od drugih.“

„Mislila sam da si detinjstvo provela u njegovom džepu.“

„To nije isto kao sresti ga kao odraslog čoveka. Bio je dečak kad smo se venčali.“

„Mnoge bi žene volele da se njihovi muževi presele na kontinent“, istakla je Ezme.

„Kam mi nije zapravo muž. Zaboga, odrasla sam misleći da mi je brat od tetke, sve do dana kada smo se venčali.“

* Područje današnje Belgije, Holandije, Luksemburga, delova Francuske i zapadne Nemačke. (Prim. prev.)

Zaljubljena vojvotkinja

„Ne vidim kako to menja stvari. Mnogo je braće i sestara od tetaka koji su u braku, što je prava šteta. A i niste zaista brat i sestra od tetke, budući da je tebe tvoja majka samo podigla, a nije te rodila.“

„Baš kao što ni moj muž nije istinski moj muž“, dodala je Džina žurno. „Kam je iskočio kroz prozor petnaest minuta nakon što ga je njegov otac primorao da izgovori zavete. Prosto mu je bilo potrebno dvanaest godina da se vrati i poništi brak.“

„Moj muž je barem izašao na ulazna vrata kao civilizovan čovek.“

„Kam teško da je bio muškarac. Tek nekoliko dana ranije napunio je osamnaest godina.“

„Pa, izgledaš predivno u toj ružičastoj haljini“, rekla je Ezme smešeći se Džini. „Zaplakaće kada pomisli da mu je palo na pamet da iskoči kroz prozor tvoje spavaće sobe.“

„Besmislice. Nisam lepa. Suviše sam mršava, a moja kosa ponajviše podseća na šargarepu.“ Pogledala je svoj odraz u ogledalu. „Volela bih da imam tvoje oči, Ezme. Moje su boje blata.“

„Tvoje oči nisu blatnjave, zelene su“, ispravila ju je Ezme. A kako nisi lepa – pogledaj se! Izgledaš kao renesansna Madona danas, vitka i pribrana i pomalo plačljiva. Ako se izuzme tvoja kosa, naravno. Misliš li da si svu tu crvenu kosu nasledila od svoje sablažnjive francuske *maman*?“

„Kako da znam? Moj otac je odbio da opiše moju pravu majku.“

„Zapravo, Madona je savršen opis“, nastavila je Ezme uz pakostan sjaj u oku. „Sirotica... još jedna udata devica!“

Začulo se kucanje na vratima, pa ih je Eni, vojvotkinjina sobarica, otvorila. „Ledi Perivinkl bi želela da vas poseti na trenutak, vaša milosti.“

„Zamoli je da uđe“, odgovorila je Džina.

Karola Perivinkl je bila sitna i sočno zaobljena, sa loknama koje su poskakivale oko njenog srcolikog lišca. Ciknula je od radosti kada je ugledala Ezme.

„Drage moje! Morala sam da dođem, premda je krajnje vreme da se oblačim jer mi je ledi Trubridž ispričala nadasve zapanjujuću priču o Džininom mužu...“

„Istina je“, ubacila se Džina. „Moj muž se vraća u Englesku.“

Karola je pljesnula rukama. „Kako je to romantično!“

„Kako? Ne vidim ništa romantično u činjenici da će moj muž poništiti naš brak.“

„Dolazi čak iz Grčke samo da te oslobodi, da ti dozvoli da se udaš za čoveka koga voliš? Ne sumnjam da mu je srce potajno slomljeno na ovu pomisao.“

Ezme je izgledala kao da ju je obuzela blaga mučnina. „Ponekad ne mogu da zamislim zašto smo prijateljice, Karola. Moja pretpostavka je da je Džinin muž načisto oduševljen što će je se rešiti. Tvoj muž i moj muž bi od sreće poskočili da im se pruži ovakva prilika za poništenje braka, zar ne! Zašto bi Džinin muž bio drugačiji?“

„Ne volim da o tome tako razmišljam“, rekla je Karola pa podigla nosić. „Moj muž i ja se možda ne slažemo, ali nikada ne bi poništio naš brak.“

„Pa, moj bi“, rekla je Ezme. „Prosto je suviše dobrodušan da to kaže. Nakon što smo se prvi put razišli, davala sam sve od sebe da ga razljutim dovoljno da se razvede od mene, ali bio je preveliki kavaljer. Ali da je poništenje opcija, oberučke bi je prihvatio.“

„Ti si budala“, rekla je Džina gledajući je blagonaklono. „Uništila si svoju reputaciju samo da bi privukla Majlsovu pažnju?“

Ezme se žalosno nasmešila. „Skoro. Ne mogu da zamislim zašto se družiš sa mnom, s obzirom na to da si prava vojvotkinja.“

„Jer se udajem, razume se. Kome drugom da se obratim za bračni savet nego tebi?“ Džini su oči pakosno zasjale.

„Bolje Ezme nego ja“, ubacila je Karola zakikotavši se. „Moj muž i ja smo se razišli već nakon mesec ili nešto više. A Ezme se od svoga nije razišla duže od godine.“

„Istina je da bi ti trebalo da deliš savete, Džina“, rekla je Ezme. „Karola i ja smo odbacile naše muževe i otada mnogo vremena provodimo izazivajući skandale. Ali ti si se uvek ponašala kao primerena udata vojvotkinja!“

„Kada to tako kažeš, delujem dosadno“, usprotivila se Džina.

„Pa, u poređenju sa *našim* ukaljanim reputacijama...“

„Govori u svoje ime“, rekla je Karola. „Moja reputacija je možda narušena, ali nije još ukaljana.“

„Oh, pa, moja je dovoljno crna za sve tri“, rekla je Ezme vedro.

Karola je bila kraj vrata. „Bolje da idem ako ne želim večeras da izgledam kao matora veštica.“ Izašla je.

Zaljubljena vojvotkinja

Ezme je skočila sa stolice. „Bolje da bežim. Džini planira da me očeslja *à la grecque* i ne želim da kasnim. Berni bi mogao da zapadne u očajanje od brige da li ću doći.“

„Berni Berdet? Zar nisi rekla da je bljutavi dosadnjaković?“, rekla je Džina.

Ezme se vragolasto nasmešila. „Ne zanima mene njegov mozak, draga.“

„Sećaš se da je ledi Trubridž rekla da tvoj muž danas dolazi?“

U odgovor je slegla ramenima. „Naravno da Majls dolazi. Ledi Randolph Čajld već je stigla, zar ne!“

Džin se ugrizla za usnu. „To je tek glasina. Možda želi tebe da vidi.“

Ezme je imala plave oči koje su mnogi mladići poredili sa safirima. Bile su često jednako blistave kao dragulji, i jednako hladne. Ali smekšale su kada je pogledala Džinu. „Zaista si mila, milosti.“ Sagnula se i poljubila je u obraz. „Moram da idem da se pretvorim u *femme fatale*. Bilo bi veoma neprijatno ako bi ledi Čajld izgledala bolje od mene.“

„To nije moguće“, rekla je Džina potpuno sigurno. „Prosto pecaš kompliment.“ Ezmine svilene crne lokne, zavodljive usne i sočne obline primoravale su čoveka da je poredi sa najlepšim londonskim kurtizanima još od njene prve sezone. I uopšteno govoreći, smatralo se da je konkurenciju ostavljala u prašini.

„Zar nisi ti pecala kompliment kada si kukala zbog svojih očiju boje blata?“

Džina je odmahnula rukom. „Nije to isto. Svaki kavaljer koga poznajem molio bi da ga pustiš u svoju sobu. A na mene gledaju kao na smernu mršavu vojvotkinju.“

Ezme je frknula. „Ti si poludela. Pokušaj da kažeš Sebastijanu koliko si neugledna. Sigurna sam da će on početi vrlo rečito da opisuje tvoje čelo od alabastera itd., no moram da se oblačim.“ Poslala joj je poljubac i otišla.

Eni je odgovorila Džini na uzdah, ne tišina. „Šteta, eto šta je“, rekla je pa uzela četku za kosu. „Ledi Rolings je jedna od najlepših žena u celom Londonu, a njen muž ne krije svoju vezu sa ledi Čajld. Šteta, eto šta je.“

Džina je klimnula.

„Znate li da je njen muž tražio da njegova soba bude spojena sa sobom ledi Čajld?“, dodala je Eni.

Eloiza Džejms

Džina je zapanjeno sreća njen pogled u ogledalu. „Zaista?“

„Nije to tako neuobičajeno. Pre je suprotno. Sada, kada sam viša služavka, gospođa Mesi slobodno priča preda mnogim. A ne biste poverovali kakve su samo nevolje ona i leđi Trubridž imale oko ovog prijema i rasporeda soba.“

„Bože“, rekla je Džina slabašno. Ona i Sebastijan barem neće biti takav par kada se venčaju. Sirota Ezme.

Susret vojvode, praseta i advokata

Činjenica da je stigao u Englesku nije se mogla ignorisati, pomislio je Kamden Serard turobno dok je otresao kišnicu sa oboda šešira. Italijanskim čizmama gacao je kroz reke blata. Kiša je toliko lila da je vazduh bio beo, i nije mogao da vidi kraj staze koja je vodila sa doka.

„Pazite, gospodine!“

Okrenuo se, ali ne na vreme da izbegne prase koje je željno pojurilo na slobodu. Oštri mali papci pretrčali su preko njegovih blatom isprskanih čizama brže nego što je smatrao da je moguće.

Kam je nastavio turobno da ide prema svetlima koja su ukazivala na nekakvu vrstu svratišta. Nije znao zašto li su, dođavola, morali da pristanu ovde, na ovom zabačenom doku na drugoj strani Ridlsgejta. Kapetan broda *Ruža* veselo je objavio da je napravio malu grešku u navigaciji, pravdajući se izjavom da je London udaljen svega sat vožnje kočijom. Sa Kamove tačke gledišta, London bi mogao biti i na drugom kontinentu, imajući u vidu blatnjave slane ravnice koje su se pružale na sve strane dokle je oko sezalo.

Pognuo je glavu dok je ulazio i ostao prilično zaprepašćen kada je shvatio da im se, pored njegovog sluga Filiposa koji je stigao pre njega i verovatno rezervisao sobu, pridružilo i prase koje je sada rilo oko stolice. Osim Filiposa, praseta i krčmara, u sobi se nalazio samo još jedan gost: muškarac svetle kose koji je čitao pored vatre i jedva podigao pogled kada je Kam ušao.

Džon Mambi, krčmar, pojurio je kada je video aristokratu širokih ramena na pragu. „Dobar dan, vaša milosti! Čast mi je – istinska čast – da

poželim dobrodošlicu vašoj milosti u moju skromnu krčmu, *Kraljičin osmeh*. Mogu li vam poslužiti neko osveženje?“

Kam je prebacio ogrtač preko ispružene Filiposove ruke. „Šta god da imaš“, rekao je ravnim glasom. „I ne obraćaj mi se sa vaša milosti, molim te.“

Mambi je trepnuo ali se brzo oporavio. „Naravno, gospodaru“, rekao je ozaren. „Razumem, gospodine. Smesta ću doneti, gospodine. Lorde Perivinkle, moraću vas zamoliti da uklonite to prase. Ne dozvoljavamo da stoka ulazi u javne prostorije.“

Svetlokosi muškarac je uvređeno podigao pogled. „Dođavola, Mambi, upravo si mi rekao da ostavim životinju gde je. Znaš da prokleta životinja nije moja.“

„Vaš kočijaš je prase platio“, rekao je krčmar sa neospornom logikom, „i ne sumnjam da će se vratiti po njega čim vam osovina bude popravljena. Ako se slažete, gospodine, dečko će ga staviti u šupu pozadi.“

Perivinkl je klimnuo, a dečak je stavio prase pod mišku pa izašao na kišu.

Kam se bacio u udobnu fotelju ispred vatre. Prijalo mu je što se vratilo u Englesku. Poslednji put kada je bio u zemlji, bio je zelen, imao je osamnaest godina i bio je pun gneva... ali se ipak sa dubokom naklonošću sećao zadimljenog, pomalo pšeničnog mirisa engleskog paba. Ništa se sa tim mirisom ne može porediti, pomislio je dok mu je Mambi davao kriglu zapenjenog piva.

„Ili biste možda više želeli čašu brendija?“, pitao je krčmar. „Priznaću, gospodine, da jedan moj prijatelj donese povremeno bocu... na stražnja vrata. Dobra stvar, premda je francuska. Klizi niz grlo.“

Verovatno kapetan, pomislio je Kam lenjo. Švercuje brendi, besramnik. Nije ni čudo što su pristali u nedodžiji. Otpio je dugački gutljaj piva. Izvanredno pivo i švercovani brendi. Život se popravljao.

„Razmišljao sam o pečenom fazanu za početak“, promrmljao je Mambi uznemireno, „i možda malo sveže prasetine nakon toga.“

„Koliko sveže?“, pitao je Kam. Nije nužno želeo da mu posluže za večeru Perivinklovo prase.

„Prošle nedelje zaklano“, potvrdio je Mambi. „Visilo je, jeste, i baš je sada savršeno. Moja žena ume slasno da spremi prase, gospodine. U to budite sigurni.“

Zaljubljena vojvotkinja

„Dobro. I brendi kada budeš u prilici.“

„Razumem, *gospodine!*“, glasno je rekao Mambi videvši u mislima kako mu u ruci raste sjajna gomila novca.

Jedna je stvar vodila drugoj, a jedna od njih je bila otkriće da u krčmi postoji pikado. Kako je veće prolazilo, ispostavilo se da lord Perivinkl nije samo stručnjak za pikado, već da je gajio i pravu strast prema pecanju, strast koju je i Kam delio. A kada se ispostavilo da su Tabi Perivinkl i Kam pohađali istu školu, sa pukih pet godina razlike, njih dvojica su ostvarili bliskost kakva se može pronaći samo među onima koji su odgojeni u istoj dečjoj sobi ili se kiselili u istom francuskom brendiju.

Zapravo, kada je Mambi pitao da li Kam želi da mu poruči kočiju u zoru, vojvoda je odbio. Putovanje iz Grčke bilo je zamorno, četrdeset pet punih dana i oluja u Biskajskom zalivu. Bilo je dovoljno vremena da se sretne sa svojim bukagijama, i nije imao potrebu da žuri u London.

Tapi se složio sa njim jer je i on pre nekoliko godina negde zagubio svoju ženu. „Otišla je u ljutnji svojoj majci i nikada se nije vratila. A kako sam se umorio od njenih pritužbi, nisam otišao po nju. I tako je sve otada.“

„Reci mom advokatu da dođe k meni“, rekao je Kam Filiposu. „Plaćam ga dovoljno. Može mi se pridružiti na doručku.“

Filipos nije mogao da prestane da se divi sposobnosti svog poslodavca da guta hranu i piće a da se narednog dana to na njemu ne primeti. No i pored toga, nije verovao da će vojvoda želeti da vidi advokata sa prvim svetlom jer je treća boca brendija stajala neotvorena i čekala. Ali se naklonio i poslao hitnu poruku u prestonicu u kojoj je zahtevao prisustvo uvaženog gospodina Rauntona i pravne firme *Raunton i Raunton* na poslovnom doručku sa njegovim cenjenim klijentom Kamdenom Serardom, vojvodom od Girtona.

Zapravo, Filipos nije imao razloga za brigu.

Edmund Raunton, advokat vojvode od Girtona, nije bio budalast. Bogatog je – i više nego bogatog – iskustva imao sa vojvodinim pokojnim ocem. I čisto u slučaju da je aktuelni vojvoda iole nalik na svog pret hodnika, Raunton nije imao nameru da stigne do ranog poslepodneva, dok hrana ne ublaži narav njegovog klijenta u najvećoj mogućoj meri.

Oko dva sata uštirkani i doterani Raunton izašao je iz kočije, nelagodno svestan lepršanja nervoze u stomaku. Razgovori sa vojvodinim

ocem bili su iskušenje, blago rečeno. Ukratko, činilo se da se stari vojvoda specijalizovao za projekte koji su odstupali od vladavine prava i umeo je da prasne u strašan gnev kada bi čuo i najmanje neslaganje.

Trenutni vojvoda izgledao je kao da je od sasvim drugačije fele od svoga oca. „Dobar dan, gospodine Rauntone“, rekao je ustavši sa stolice. Imao je iste tamne oči kao i njegov pokojni otac, premda su njegove bile mnogo veselije. Stari vojvoda je izgledao kao Belzebub sa onim svojim gadnim crnim očima i bledim tenom.

Raunton se naklonio. „Vaša milosti, odista je zadovoljstvo videti da ste ponovo u otadžbini i da ste dobrog zdravlja.“

„Da, pa“, odgovorio je Girton pokazujući rukom stolicu. „Neću biti dugo u Engleskoj, i potrebna mi je tvoja pomoć.“

„Ako nekako mogu da pomognem, vaša milosti, naravno, više sam nego voljan.“

„Prestani sa tim 'vaša milosti', onda“, rekao je njegov klijent. „Ne mogu da podnesem formalnost.“

„Naravno, vaša – naravno.“ Odmerio je vojvodinu ležernu odeću. Nije obukao kaput! I zasukao je rukave košulje otkrivajući mišiće podlaktice. Istini za volju, Rauntonu je ova vrsta neformalnosti bila sasvim neprivlačna.

„Nameravam da poništim svoj brak“, počeo je Girton. „Mislim da to neće dugo trajati, imajući u vidu okolnosti. Svi znaju da to nikada nije ni bio pravi brak. Šta misliš, koliko će ti biti potrebno da sastaviš papire?“

Raunton je trepnuo. Vojvoda je ushićeno nastavio. „I mogao bih baš da vidim i upravnika imanja, Biksfidla, dok sam ovde. Premda ne nameravam da unosim promene u njegovu upravljanje posedom. Uspeo je da zaradi iznenađujuće mnogo novca. Ali želim da se postaram da sve bude u dobrom stanju za Stivena.“

Na ovo je advokat zinuo u čudu.

„Preneću pozamašnu sumu novca na svoju suprugu, razume se“, do-
dao je Girton. „Ona je bila izvanredno prijatna u čitavoj ovoj stvari.“

Gospodin Raunton se osvestio. „Želite da poništite brak, vaša milosti?“

„Upravo.“

„I da li sam dobro razumeo da želite da posed prebacite na svog rođaka... erla od Splejda?“ Čovek je izgledao sasvim prisebno, premda

Zaljubljena vojvotkinja

donekle neuobičajeno. Bio je načisto neuredan, sa kosom koja mu se kostrešila onako čudnovato, ali nije delovao pijano.

„Posedi i titula će naposljetku pripasti Stivenu ili njegovom sinu u nekom trenutku. Ja ih ne koristim. Dao sam ocu reč da neću dotaći njegov posed i nisam ni pare uzeo od njega.“

„Ali... šta je sa – vaš naslednik – vaša supruga...“, počeo je da zamuckuje Raunton.

„Nemam drugog naslednika osim Stivena“, istakao je Girton. „I nemam suprugu osim na papiru. Budući da nemam nameru da se ponovo ženim, voleo bih da se, što je pre moguće, rešim poseda.“

„Želite da poništite brak, ali nemate drugu suprugu na umu?“

Vojvoda je počeo da pokazuje znake nestrpljenja. „Kao što sam rekao.“

„Priprema papira za poništenje braka je relativno lagan zadatak, vaša milosti. Ali je potrebno mnogo vremena da se proces sprovede. Mnogo duže od sedmice.“

„Čak i u našoj situaciji? Naposljetku, nisam video svoju suprugu otako je imala, koliko – jedanaest ili dvanaest godina? Ne može niko biti dovoljno budalast da pomisli da je taj fijasko konzumiran.“

„Sumnjam da će to predstavljati problem, budući da je vaša supruga bila toliko mlada“, odgovorio je Raunton. „No, proces zahteva potvrdu Parlamenta i regenta. Ne može se desiti odmah. Plašim se da ćete morati da uzmete u obzir zadržavanje u državi.“

„Ne mogu“, smesta je rekao je Girton. „Imam posla u Grčkoj.“

„Mora da...“, ubacio je Raunton očajno.

„Ne.“ I advokat je video da on to zaista misli. „Obuzima me pomama ako sam suviše odsutan iz svog studija. Ne bi želeo da engleskim krajo-likom luta pomahnitali vojvoda, zar ne?“, Girton je ustao. Razgovor je očigledno bio završen. „Proceni koliko ćeš daleko stići u narednih nekoliko dana? Ako ja potpišem papire, uveren sam da ćeš se sam već za sve pobrinuti.“

Raunton je ustao polako, a njegov um je poigravao preko hiljadu pravnih prepreka koje su ležale pred njim. „Moraćemo da razgovaramo često pre nego što odete iz zemlje“, rekao je sa popriličnom strepnjom.

„Verujem da ću noć li dve ostati u ovoj krčmi“, rekao je vojvoda. „Čujem da se nešto malo dalje na sever lepo peca. Šta kažeš na to da proveriš šta je sve nužno pa se vratiš sutra?“

„Daću sve od sebe“, odgovorio je Raunton. Mladi vojvoda je bio isti kao njegov otac: obojica su želeli nemoguće i želeli su to juče.

„Onda se radujem što ćemo se videti na večeri. I mnogo ti hvala.“ Vojvoda se naklonio.

Nakon što se vratio u London, Raunton se smestio u svoju udobnu kancelariju u Advokatskoj komori i dugo i temeljno razmatrao situaciju. Jasno mu je kao dan bilo da će vojvoda poništiti brak pa požuriti nazad u mesta putenih uživanja u Grčkoj, ili gde li je već bio poslednjih dvanaest godina. I tako će propasti vojvodstvo od Girtona.

Njegov otac i otac njegovog oca služili su vojvode od Girtona. I neka proklet bude Edmund Raunton ako dozvoli ovom nadmenom mladom deranu, koji ne mari ni za šta drugo osim za oblikovanje mermera, i koji ne razume značaj svoje titule, da to odbaci.

„Ne mogu dozvoliti momku da to uradi“, promrmljao je pa zaobišao sto. Bila je ozbiljna stvar dozvoliti da staro i časnno vojvodstvo padne u nove ruke.

Naravno, razumeo je zašto je mladić otišao u inostranstvo. Raunton nikada nije zaboravio vrtoglavi gnev na mladićevom licu dok je izgovarao zavete venčavajući se sa devojčicom za koju je do tog jutra verovao da mu je sestra od tetke. Nije se iznenadio kada je ženik nakon venčanja iskočio kroz prozor i što ga nikada više niko nije video u Engleskoj. Čak ni kada mu je otac umirao.

„Bog da se smiluje njegovoj duši“, rekao je Raunton zamišljeno, pa dodao: „staro kopile.“

A i Girtonov jedini naslednik bio je erl od Splejda, premda je, kao predstavnik torijevaca za okrug Oksfordšir, Splejd dugo odbijao da koristi svoju titulu. Ali to nije ni bilo važno jer Splejd nije bio ništa bolji od svog rođaka. Nikada se neće oženiti. Previše je zainteresovan za politiku. A i bio je stariji od Girtona. Mora da mu je trideset šest, ako ne i više. Splejd će se sručiti mrtav na podu Doma komuna; Girton će nastaviti svoje veselo orgijanje po Evropi kao neoženjen čovek; i vojvodstvo će nestati. Propasti. Umreti.

Sam Raunton nije uspeo da obezbedi muškog naslednika pa je jednako staroj i uglednoj firmi *Raunton i Raunton* sredio prelazak u ruke

Zaljubljena vojvotkinja

neznanaca čim se on penzionise. Na ovu pomisao munjevit bol prostrujao mu je kroz stomak. Raunton je uzdahnuo. Neka Girton radi kako mu je volja. Neka odbaci svoje poreklo. Dođavola i sa tim.

Otvorio je novine koje su stajale na stolu, uredno ispeglane i spremne. Lekar mu je predložio da bi umirujuće aktivnosti, kao što je čitanje, mogle da ublaže njegove česte napade lošeg varenja. Na trenutak je bezvoljno zurio u *Opšta opažanja o gradu*, mehanički čitajući spisak površnih aktivnosti koje su izvodile površne osobe. Iznenada mu je u oči upao jedan pasus:

Ostajemo zbunjeni skorašnjom modom među najotmenijima: lepa vojvotkinja od G..., koja se nipošto ne može požaliti na dosadu, budući da prima poziv za svaku zabavu u gradu, povelila je svog učitelja istorije na čuveni kućni prijem leđi Trubridž. Glasine tvrde da je učitelj naočito mladi muškarac... čovek se može samo nadati da će se vojvoda vratiti iz inostranstva, i sâm zabaviti svoju suprugu.

Raunton je zaškiljio i zaboravio na vreli bol u stomaku. Energija je prostrujala njegovim telom. Neće se penzionisati dok ne spase lozu Girtonovih. Biće to njegov konačni čin odanosti: poslednji i najbolji poklon vojvodama od Girtona od odanih Rauntonovih.

On sâm se barem pristojno potrudio da stvori malog advokata koji bi nasledio firmu. On i Meri, Bog je blagoslovio, nisu mogli da imaju dece; tu se ništa nije moglo. Ali vojvoda je imao savršeno dobru mladu suprugu koja je sedela dokona i baš bi mogao da se potruđi da se razmnoži sa njom pre nego što se vrati na kontinent.

„Nateraću ga“, rekao je Raunton sebi. U njegovom glasu čuo se ton čoveka koji je navikao da se rve sa zakonom – i krhkom ljudskošću – da udovolji interesima svojih klijenata. „I još ću“, odlučio je, „to učiniti uz malo veštine. Kreativnost je tu potrebna.“ Bog zna da ga je stari vojvoda primorao da nauči da se na kreativan način bavi zakonom. Ne bi trebalo da bude suviše teško da natera mladog vojvodu da igra kako on bude svirao.

Politika porodice

Krčma Kraljičin osmeh, Ridlsgejt

Rezultat odluke gospodina Rauntona da spase lozu Girtonovih od sasvim izvesnog zaborava bio je izlazak trojice muškaraca iz kočije ispred krčme *Kraljičin osmeh*, negde oko šest časova naredne večeri.

Kamu je bio potreban samo sekund da prepozna svog naslednika, Stivena Ferfaks-Lejsija, erla od Splejda. „Stivene!“, povikao je pa skočio sa stolice i privukao rođaka u zagrljaj. „Kako je divno što te vidim. Mora da je prošlo osam godina otkako si bio na Nisosu!“

Stiven se izvukao iz zagrljaja i seo, sa sjajem blagog osmeha u očima. „Otkad si ti počeo da se grliš? Kako da te zovem? Vaša milosti, bilo bi primereno.“

„Budalaštine. I dalje sam Kam, a ti si i dalje Stiven. Daleko sam odmakao od sve te trule britanske formalnosti u koju je moj otac toliko verovao. U Grčkoj se ljudi izražavaju kako žele.“

Raunton je pročistio grlo. „Vaša milosti, verujem da vam ne smeta što sam zamolio erla od Splejda da dođe sa mnom. Isplivalo je pitanje od najvećeg značaja.“

Kam se ponovo široko nasmešio Stivenu. „Zadovoljstvo mi je.“

„Dozvolite da predstavim mog mlađeg partnera, gospodina Finkbotta“, rekao je Raunton pokazujući mladića od dvadesetak godina nervoznog izgleda. „On će biti veza između vas i moje kancelarije.“

„Zadovoljstvo mi je što sam vas upoznao, gospodine. Hoćemo li sestiti? Mnogo je ovde stolica i krčmar ima izvanredan brendi.“

Zaljubljena vojvotkinja

Stiven je seo i pružio noge. Za muškarca njegove visine – sto devedeset centimetara bez cipela – i sat vremena u kočiji bio je neprijatan poduhvat. „Izgledaš starije, Kame“, rekao je naglo.

Njegov rođak je slegao ramenima. „Starost je slabost koju svi delimo. Nisam živio životom kicoša poslednjih dvanaest godina.“

Gospodin Raunton je pročistio grlo pa započeo sitničavu propoved u vezi sa praznim preprekama vezanim za poništenje braka. Stiven je pijuckao brendi i gledao svog rođaka. Za čoveka koji je živio u Grčkoj, Kamova koža bila je zapanjujuće bela. Zapravo su mu obrve, na treperavoj svetlosti vatre, izgledale kao potezi ugljem na hartiji. Lice mu je sve bilo od grubih uglova i nestrpljivih odblesaka svetlosti. Ali šake mu se nisu promenile, pomislio je Stiven sa blagim osećanjem nostalgije. Njihovo je detinjstvo bilo življe zbog onoga što su ti dugački prsti umeli da naprave od drveta...

„Da li i dalje delješ drvo, Kame?“, pitao je naglo iskoristivši trenutni zastoj u razgovoru.

Preko lica njegovog rođaka preleteo je smešak. „Vidi.“ Podigao je komadić drveta koji je stajao pored stolice.

„Šta je to?“

„To je strelica za pikado“, rekao je Kam okrećući je u ruci. Interesovanje mu je obasjalo oči. „Javila mi se ideja da će strelica brže stići do mete ako pomerim perca malo naviše uz dršku.“

Stiven je uzeo tanki komadić drveta. Kao i sve što je Kam pravio, strelica je imala prelep oblik: sjajni opasni šiljak sa uskom brazdom koja čeka pero.

„Kako ti se čini?“

„Padaće kada se opereti. Možda će leteti brže, ali kada staviš vrh, pero neće držati ravnotežu.“ Pokazao je prstom. „Vidiš? Strelica će početi da se spušta nadole, neće leteti pravom putanjom. To bi mogao rešiti tako što ćeš suziti vrh.“

Kam se zamišljeno zagledao u strelicu. „Verovatno si u pravu“, priznao je.

„Oduvek ti je mehanika bila slaba strana“, prokomentarisao je Stiven. „Sećaš li se svih onih čamacica koje si deljao?“

„Potonuli su, gotovo svi do jednog“, rekao je Kam smejući se.

„Ne bi, da su imali normalan oblik. Ti si, po pravilu, pokušavao da budeš suviše dovtljiv.“

Gospodin Raunton je procenio da je vreme da se razgovor skrene na osetljiviju temu jer se činilo da je vojvoda u sasvim prihvatljivom stanju duha. „Vaša supruga je trenutno na kućnom prijemu u Ist Klifu, sat vremena putovanja odavde“, izjavio je.

Kam se na trenutak zagledao u advokata svojim duboko usađenim očima. „Šteta“, rekao je nemarno. „Voleo bih da vidim devojčice nakon svih ovih godina. Ali nemam vremena da se šetkam po zemlji.“

Raunton je smesta prepoznao tvrdoglavo stezanje vilice svog poslodavca; viđao ga je dovoljno često kod vojvodinog oca. Ali isplanirao je svoj odgovor.

„Čini se da je praktično nemoguće pripremiti papire za poništenje braka za jednu sedmicu“, izjavio je.

„Dozvoli da ti predložim da uložiš veliki, veliki trud.“ Vojvodin ton bio je srdačan.

Sin svoga oca, pomislio je turobno Raunton. „Postoji još jedan problem, vaša milosti.“

„Oh?“, vojvoda je izvadio nožić i počeo da delje vrh strelice.

„Spreman sam da pokrenem proces poništenja braka. No, u skorije vreme vašoj supruzi desilo se nešto što je stvari u velikoj meri zakomplikovalo.“

Na ove reči je podigao pogled. „Šta je s njom?“

„Vojvotkinja je...“, Raunton je oklevao. „Vojvotkinja se obrela usred skandala.“

„Skandal?“ Vojvoda je zvučao tek blago zainteresovano.

„Džina? Kakav bi skandal Džina mogla da napravi! Sva je prilika da se nadigla nepotrebna prašina, Rauntone. Ona je milo stvorenje.“

„Razume se da se slažem sa vama u pogledu vojvotkinjine vrline, gospodine. No, visoko društvo na nju trenutno gleda u manje zdravom svetlu.“

Kam je okretao strelicu u ruci i tražio dugačkim prstima nepravilnosti na njenoj površini. „U to mi je teško da poverujem. Svaki Englez koji je ikada došao u Grčku – a iznenađujuće ih je bilo mnogo, s obzirom da je u Francuskoj previranje – jedva je čekao da hvali vrline moje supruge.“

Raunton nije rekao ništa.